

MŮJ SYN MARTIN

Martin byl a je velmi komunikativní a vždy dobře naložený a zářící. U lidí, kterým to vyhovuje, je oblíbený. Ne každý ovšem pluje na stejné vlně. Prostě dokáže některým lidem lézt na nervy. „Jak s ním můžete doma vydržet?“

Pořád něco tvořili a vymýšleli. Na pozadí zapomenutý klobouk z Jordánska.

BYL JEDNOU JEDEN

CHLAPEČEK A TEN

SI MOU RÁD

HRÁL SI ALE

JEDNOU PŘIŠLA

ŠKOLA A TAK

SI MUSEL PŘES

TAT HRÁT SI ALE

NEBYL DLOUHO V

DRUŽINĚ A TAK SI

MOHL ZASE HRÁT SI

Deník

BYL JEDNOU JEDEN
 CHLAPEC MŇEL RÁT
 POČÍTAČ MĀMA HO NECHĚLA
 PUSTIT ALE ON SI
 TAM CHODIL PORAD SI
 ALE ON SI UĎĚLAL
 VINALES KTERÍ
 NAPLŇOVAVAL PISTOLE
 CHODIL PŘITOM I DO
 ŠKOLY MOG HO TO
 TAM NEBAVILO
 MŇEL TAM I
 KAMARÁDI ALE
 PŘESTO

Deník, 1. třída, taková malá obžaloba školství

Jak? Vždycky se nějak zabavil, pořád něco vymýšlel a tvořil. Ne vždy to zůstalo bez následků. Ano, rezignovala jsem na ukližený byt, kde by byly jen čisté, hladké, prázdné plochy, bez známek vteřinového lepidla.

Sotva se naučil psát, zaznamenával si, co zažil. Vlastně psal deníky a kreslil i komiksy.

Stejně rád četl. Rád četl knihy, které vlastnil. Nějak neuznával knihovny. Mimochodem, tam jsem půjčovala kazety, pak „cédéčka“ s písničkami, pohádkami a namluvenými knihami, které jsme si pouštěli v autě. Tak kluci poznali Šimka a Grossmana, Járu Cimrmana, Hraběte Monte Crista, Hrdého Budžese, Vinnetoua, Foglarovky, Doktora od jezera hrochů, Růže pro Algernon...

Martin ŽIJE naplno. S chutí jí i tvoří. Ten vibe, co z něho při práci září, je stejný, jako když stavěl vláčkodráhy nebo si hrál s legem na koberci v obýváku. Stejný zaujatý výraz. Nikdy si nepřestal hrát, dělá to, co ho baví. Vymýšlí příběhy, píše scénáře a seznamy věcí, které budou třeba. Komunikuje, natáčí, stříhá.

Já vlastně ani nevím, kdy si jen tak hraju a kdy už pracuju. Gympl mě naučil denně sedět devět hodin v lavici, kde jsem dělal většinou věci, jež se mi absolutně přičily, abych pak přišel domů a za odměnu si natáčel videa. Tenhle mindset mi ale i těch pár let po maturitě pořád zůstal, takže dovedu celý dny dřít jako šroub,

makat na contentu od rána do večera a stejně nebudu mít pocit, že „pracuji“ v tom typickém slova smyslu, který vyjadřuje činnost, již člověk nesnáší, ale dělat ji musí, protože ho to živí.

Proto všem říkám, aby udělali maximum pro nalezení a uskutečnění svého vysněného zaměstnání, které člověka bude bavit. Neboť jedinec, co se živí svým koníčkem, se dovede velmi záhy stát ve svém oboru neuvěřitelně úspěšným.

Když totiž děláte, co vás baví a naplňuje, pak máte pocit, že taková činnost není ani zdaleka tak vyčerpávající, jako když se do něčeho musíte nutit.

Člověk zapálený pracuje mnohem intenzivněji a s chutí. Místy i zapomene jíst a spát jen proto, aby mohl „pracovat“ ještě o trochu

Drábské světničky – hlavně nespadnout

déle. Ne proto, že „musí“, ale proto, že „chce“. A to je velký rozdíl. A když to všechno dáme dohromady, vyjde nám z toho lepší psychický i fyzický stav, menší riziko syndromu vyhoření a vyšší finanční ohodnocení, protože (jak už asi tušíte) člověk v práci, která ho baví, dře mnohem víc, často aniž by si toho všiml.

Je ho všude plno, jako v jeho videích. Nadšení a energie z něho úplně sálá. Je to dar, nebo diagnóza?

Možná by měl víc odpočívat, ale od koho se to jako měl naučit? Ode mě určitě ne a tatínek je na tom stejně.

Trochu jsme si ho museli vylepšit. Výslovnost R a Ř na logopedii, rovnátka a SUS aparátěk mu úplně změnily obličej, přerovnali jsme mu kosti v těle a trochu poštelovali očička brýlemi.

Rovnátko a SUS aparátěk, 2017

Jeden světlý okamžik ze školy:

V matematice měli za úkol upravit obecné vzorce pro výpočet objemu, a tak porovnat poměr objemů jehlanu, koule a krychle.

Martin si šel svou cestou, nepoužil složitý způsob úpravy vzorců jako rovnic, ale dosadil si jedničku, vlastně na to šel z druhé strany.

Paní učitelka měla vepsané pochyby ve tváři, když byl z celé třídy nejrychlejší, ale výsledek byl správný.

Distrack roku 2020, natáčení

MŮJ SYN DAVID

David je klidný, tichý, uvážlivý, s jistou dávkou noblesy. On už se narodil jako gentleman. Má v sobě dozajista zvláštní senzory, protože jak jinak si vysvětlit, že odhalí atmosféru v místnosti, do které právě vstoupil, jestli je příjemná, přátelská, nebo napjatá a dusná.

Taky dokáže identifikovat to, jestli je někdo fajn, rovný a spravedlivý, nebo zlý, jaksí ve skrytu duše zákeřně zlý. Takových nešťastníků ale určitě není mnoho a karma je zdarma. V mládí jsem tomu nechtěla věřit, protože jsem vysoce racionální člověk. To přece není možné, aby se někomu stalo něco zlého jen proto, že mě podvedl nebo

David je uvážlivý, 2004

nějak ublížil mně nebo mé rodině. Leč osud mě později přesvědčil, že NĚCO na tom asi je a divné věci se dějí.

NEUBLIŽUJTE NIKOMU. TAK NĚJAK PRO JISTOTU.

NIKDY NEVÍTE, ODKUD SE VÁM TO VRÁTÍ.

David je přemýšlivý a nekonfliktní a asi by někoho jen tak neprofackoval. I mě mírnil a uklidňoval. Když mu bylo pět let, přihodila se nám taková nepříjemná příhoda. Nakupovali jsme v obchodním centru a vraceli se s nákupem v košíku k autu na parkoviště. Nikde nikdo, když tu zničehonic se u nás objevil ušmudlaný a zarostlý bezdomovec.

„Kluci, jděte do auta. Pane, nic od vás nekoupím. My nic nechceme, jen abyste šel pryč.“

„Peníze potřebuju, paní.“

„Nemám. Jděte pryč, pane, mám tu malé děti. Chcete rohlíky? Mohu vám dát ty rohlíky nebo jogurt?“

„Já bych potřeboval na vlak.“

„Nemám. Tak jděte pryč, necítím se s vámi dobře.“

Vážně jsem neměla žádné drobné po kapsách. Měla jsem strach vyndávat z kabelky peněženku a lovit v ní peníze, před ním. Čekala bych, že mi peněženku sebere a už ji ani jeho nikdy nevidím. Kabelku jsem měla v košíku s nákupem a jak jsem postupně ty věci přesouvala do kufru auta, nevěděla jsem, kam se mám dívat dřív a co mám dřív hlídat. Děti v autě? (Dveře měly naštěstí zavřené.) Kabelku? Co když ji sebere z košíku a uteče s ní? Co udělám? Nechám tam děti a poběžím za ním? Co když má u sebe nůž a použije ho, až ho doběhnu? Neměla jsem z něho

vůbec dobrý pocit. Naštěstí naproti nám zaparkovalo auto a vystupoval z něj manželský pár. Ti lidé ihned zaznamenali, že se něco děje.

„Potřebujete něco?“ zavolal na něho pán a ten divný člověk se dal na ústup a vypařil se.

Celé to netrvalo dlouho, ale byli jsme tam v tom sami. A víte, co mi k tomu řekl David?

„Maminko, ty jsi byla na toho dědečka tak zlá.“

Fakt nevím. Jestli z toho nevyroste, jak ho mohu pustit do světa?

Nevím, jestli u vás ve škole také probíhá lehce šmírovací a trochu předváděcí akce – Den otevřených dveří. Rodiče mají jednou v roce příležitost se „nenápadně“ zpoza posledních lavic zúčastnit výuky v běžném školním dni. Někteří z nás si to nemohou nechat ujít.

Já vím, že jsem vyhrál!

Hned první hodinu jsem zaznamenala, že holčička v lavici s Davidem suverénně otevřela jeho penál a společně používali naše pastelky. Střídali se o ně ve vzájemné shodě. Jeden počkal, než druhý domaluje, když potřebovali stejnou barvu. Zřejmě to měli secvičené už dlouho a mně svitlo, proč každý den ořezávám